

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 4)

Những điều Tuấn vừa nói ra làm cho Sơn trở nên hoạt bát hơn. Anh chăm chú nhìn Tuấn và bật ra một câu rất tự nhiên:

-Nhưng... cũng có thể thằng chả đã thuê được ai đó rồi?

-Chưa đâu. Mình biết chắc như vậy - Tuấn mỉm cười - Mới hôm qua, đưa em họ của mình làm việc trong gia đình đó nói là thằng chả vẫn đang tìm người. Vợ chồng hắn nhờ hai ba chỗ mà chưa được. Hắn muốn phải là người thạo nghề những không có trong biên chế Nhà nước. Tóm lại là một người như cậu. Hắn hứa sẽ trả lương khá hậu đó.

Sơn như bưng tỉnh. Anh nắm lấy bàn tay của Tuấn:

-Vậy tốt quá! Nhà ông ta ở đâu?

Tuấn dốc cạn ly rượu và định đứng lên:

-Mình đưa đi. Cũng ngay gần đây thôi...

Sơn lắc đầu:

-Khỏi phiền. Cứ nói địa chỉ, mình sẽ tới đó.

Tuấn gật đầu:

-Cũng được. Nhưng cậu nên đến đó ngay. Còn đây là...

Vừa nói, anh vừa móc túi lấy ra mấy tờ giấy bạc, nhét vào tay Sơn:

-Cầm tạm mấy đồng xài đỡ đi. Mình chỉ có vậy thôi!

Sơn rơm rớm nước mắt. Anh hơi cúi xuống để giấu nỗi xúc động của mình. Tuấn nói tiếp giọng chân tình:

-Đừng ngại. Bạn bè mà! Chỉ tiếc là không giúp cậu được nhiều hơn!

Son ghen ngào:

-Cảm ơn bạn!... Nhưng mày còn gia đình, vợ con.

Tuấn cười:

-Cứ cầm lấy. Tao chưa đến nỗi chết đói đâu. Vội lại, có nhiều nhận gì. Đây là tiền mở hàng sáng nay đó. Mày cầm để lấy hên!

Son run run đỡ mấy tờ giấy bạc từ tay Tuấn. Tuấn rút từ trong túi ra một mảnh giấy và cây bút bi, viết mấy dòng đưa cho Son:

-Đây là địa chỉ và tên của vợ chồng chủ nhà. Còn đây là nơi ở hiện nay của gia đình tao. Bất cứ lúc nào, mày cũng có thể đến đó.

Son đỡ mảnh giấy. Sau đó, hai người chia tay nhau. Son đứng trên vỉa hè nhìn mãi theo cái dáng xương xương của Tuấn trên chiếc xích lô đang hòa nhập vào dòng người xe trên phố.

6

Một căn nhà lầu ở cách mặt phố bởi khoảnh vườn nhỏ trồng hoa và một chiếc sân hẹp. Ở bên ngoài, hai cánh cổng sắt khá kiên cố được khóa im im với những sợi xích sắt to tướng...

Từ bên trong, có hai người đang đi ra. Người đàn ông béo mập xăng xái đi trước. Ông ta trạc gần năm mươi nhưng dáng dấp vẫn còn khá nhanh nhẹn. Trên khuôn mặt núng nính mỡ là một đôi mắt ti hí luôn phát ra những tia sáng như khoan vào kẻ khác. Người phụ nữ đi sau dắt theo một chiếc xe máy Pơ-giô 105. Cô ta còn trẻ - chỉ mới trạc độ 26, 27 tuổi. Mới nhìn thoáng qua, người ta có thể nhầm là hai cha con. Nhưng đó là vợ chồng chủ nhà. Qua thái độ lảng tránh vụng về của ông chồng, có thể thấy rằng hẳn rất chiều chuộng cô vợ trẻ có khuôn mặt xinh đẹp nhưng đỏng đảnh của mình.

Ông chủ nhà rút chìa khóa mở cổng, chờ cho vợ ngồi lên xe phóng ra rồi khóa lại. Sau đó, ông ta chấp tay sau lưng, lững thững quay vào. Nhưng ông ta không vào nhà ngay mà bước đến trước một cái ga-ra nhỏ đặt ở

trong góc sân. Trong ga-ra là một chiếc xe hơi Toyota màu trắng. Giữa lúc ông ta đang ngẩn nhìn chiếc xe thì từ mé đường bên kia, Sơn băng qua lòng đường, tiến đến trước cổng sắt. Anh rút mảnh giấy mà Tuấn đã trao cho, xem lại cẩn thận rồi mới khẽ khàng giơ tay nhấn vào cái công tắc chuông gắn trên tường.

Ông chủ nhà lại thông thả đi bách bộ ra cổng. Với dáng vẻ bệ vệ, ông ta chấp hai tay sau lưng, chòng chọc nhìn vào mặt người đang đứng bên ngoài một lúc bằng đôi mắt rắn của mình, Sơn lễ phép lên tiếng:

-Xin lỗi! Ông có phải ông Tư Nghị?

-Việc chi? - Tư Nghị cất giọng hách dịch hỏi lại.

Phong cách của chủ nhà làm Sơn thấy khó chịu. Nhưng anh vẫn giữ được vẻ mặt bình thản. Anh vào việc luôn:

-Dạ, tôi nghe nói ông đang cần một người biết lái xe hơi?

-Anh biết lái không? - Vẫn đứng bên trong, Tư Nghị hỏi vọng qua cánh cửa sắt.

Sơn gật đầu. Đến lúc đó, ông chủ nhà ấy mới lặng lẽ rút chìa khóa trong túi ra. Sau một lúc loay hoay chọn trong đồng chìa, ông ta tìm được cái cần tìm và thông thả mở cổng. Sau đó, ông ta khẽ gật đầu ra hiệu cho Sơn bước vào rồi lại khóa cổng lại một cách cẩn thận.

Bên trong, nhà Tư Nghị được bày biện những thứ đồ đạc đắt tiền nhất. Ông ta ra hiệu cho Sơn ngồi xuống ghế rồi mở tủ lạnh lấy ra bao thuốc lá và chai nước lọc. Vừa rót nước ra ly, ông ta hỏi Sơn:

-Anh đã chạy xe hơi được bao nhiêu năm?

-Thưa ông... Đã gần mười năm - Sơn trả lời giọng khiêm tốn.

-Vậy đó... - Tư Nghị nói ậm à và lúc lắc cái cổ bò mọng - Nhưng anh đã từng lái loại đó chưa?

Vừa nói, ông ta vừa đưa tay chỉ ra phía ga-ra bên ngoài. Sơn nhìn lướt qua chiếc xe rồi quay vào:

-Tôi đã chạy loại này - Anh trả lời ngắn gọn.

Tư Nghị mới mỉm cười vẻ hài lòng. Ông ta quay lại phía cánh cửa nhỏ dẫn xuống nhà dưới, cất tiếng gọi:

-Nhỏ. Ra tao biểu đây!

Có tiếng thưa lanh lảnh rồi một cô gái trạc 16, 17 tuổi nhanh nhẹn xuất hiện. Cô lễ phép:

-Dạ... Ông gọi con?

-Ừa. Mày ra phố, lấy ít đồ nhậu đi!

Nói xong, Tư Nghị thò tay vào túi quần móc ra một tập giấy bạc. Ông ta nhặt hai tờ, đưa cho cô gái. Trước khi cô gái quay xuống nhà dưới, ông ta dặn thêm:

-Đến quán Hương Hải mà lấy.

Cô gái khẽ “dạ” một tiếng rồi lại nhanh nhẹn xách làn đi ra. Tư Nghị quay lại phía Sơn và nhặt bao thuốc lá đang để dưới bàn, thông thả bóc thuốc, chìa về phía anh.

Sơn đỡ điều thuốc, châm lửa và đưa mắt nhìn quanh nhà. Bất chợt, ánh mắt của anh như bị dính chặt vào một tấm ảnh treo trên bức tường phía sau ông chủ nhà. Đó là một tấm ảnh màu cỡ lớn được lồng trong khung kính. Chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể đoán được đó là ảnh của vợ chồng chủ nhà chụp trong ngày cưới. Nhưng ở đó, người ta không thấy những nét thường có trên gương mặt của một cặp vợ chồng hạnh phúc. Ông chủ nhà trong ảnh cũng cười nhưng là cái cười ngây ngô. Còn khuôn mặt của người vợ trẻ của ông ta thì ánh lên những tia sáng lạ lùng. Có một cái gì đó vừa lạnh lùng, lại vừa cháy bùng lên những khát vọng thầm kín trong đôi mắt rất đẹp của cô ta...

Như không tin vào mắt mình, Sơn chớp chớp mắt mấy cái rồi lại nhìn như bị hút vào khuôn mặt ấy. Đó là một khuôn mặt đã từng thân thuộc với anh. Rồi khuôn mặt ấy bỗng bị nhòa đi để thay vào đó là khuôn mặt của người con gái mà anh đã nhớ lại khi ở trước cánh cổng nhỏ dưới bóng cây

me. Anh như thấy lại cô gái ấy - cũng chính là người trong tấm ảnh này đang bước ra. Cô mặc bộ đồ thể thao màu trắng làm nổi bật lên một hình thể cân đối và đầy đặn. Cô mỉm cười với Sơn đang đứng đợi bên gốc me già. Nụ cười ấy tươi trẻ, hồn nhiên biết bao!... Rồi nụ cười ấy lại bị nhòe đi để thay vào đó là nụ cười lạnh lùng, tràn đầy dự vọng của người phụ nữ trẻ trong tấm ảnh. Sự thay đổi ấy cứ lặp đi lặp lại như một trò ảo thuật quái dị. Và Sơn giống như một kẻ đang bị thôi miên trước trò ảo thuật ấy...

Những hồi tưởng biến mất khi bên tai Sơn bỗng vang lên giọng nói ồm ồm của Tư Nghị:

-Cô Kim Anh, vợ tui đó. Cô có hơi trẻ so với tui phải hôn?

Ông chủ nhà cười khùng khục, cái cười có pha chút hãnh diện rất trẻ con. Ông ta cũng châm một điếu thuốc lá rồi ngả tấm thân phì nộn ra ghế:

-Quên chưa hỏi. Anh tên chi?

-Tôi là Bình - Sơn bật ra luôn một cái tên vừa đến trong đầu. Anh vẫn còn chưa thể bình tĩnh lại vì tấm ảnh trước mặt.

-Tại sao anh phải vô Trại? - Tư Nghị hỏi tiếp mà không nhìn Sơn.

Câu hỏi ấy làm Sơn giật mình. Nó kéo anh dứt ra được khỏi tấm ảnh để trở về với thực tại. Anh kinh ngạc nhìn Tư Nghị:

-Sao ông lại hỏi thế?

-Anh cán chết người phải hôn? - Tư Nghị tiếp tục cuộc lục vấn bằng một thái độ điềm tĩnh và tự tin.

Sơn ngồi thẳng lên. Anh nhú mày:

-Ông đoán vậy à?

Tư Nghị gật đầu:

-Điều thứ nhất thì chẳng có gì khó đoán ra. Còn điều thứ hai, anh chưa trả lời tui?

Sơn vẫn chưa hết ngạc nhiên:

-Chẳng lẽ bộ dạng của tôi lại dễ đoán đến như vậy sao?

Tư Nghị khẽ lắc đầu:

-Không hẳn vậy. Nhưng tui có khả năng về chuyện đó. Xét đoán con người là yếu tố đầu tiên để dẫn đến thành công mà...

Son đã hiểu ra. Anh gật đầu:

-Đúng vậy. Tôi phải chịu ba năm tù về chuyện đó...

-Sao vậy? - Tư Nghị tiếp tục - Nhậu xỉn hả?

-Không - Sơn lắc đầu - Tôi phải chịu tội thay cho thủ trưởng của tôi thôi... Ông ấy hứng chí lên nên đã thử cầm lái rồi gây tai nạn...

Tư Nghị gật gù. Hắn mỉm cười:

-Lái xe cho tui, anh sẽ không phải lo chuyện đó. Tui không bao giờ động vô cái tay lái. Đó không phải việc của tui...

Lời nói của Tư Nghị làm cho Sơn cảm thấy buồn nôn. Anh đột ngột đứng lên:

-Xin lỗi ông! Tôi có việc phải ra phố một chút...

-Ồ, anh cứ đi. Trong khoảng nửa giờ nhen - Tư Nghị vẫn ngồi nguyên ở ghế, nói giọng ông chủ - Chút nữa quay lại để tui coi thử tay nghề. Nếu được nhận, trưa ở lại ăn cơm luôn. Vợ tui cũng sắp về rồi.

Tư Nghị chưa nói hết câu, Sơn đã bước nhanh ra ngoài. Anh đi qua cái cổng đang hé mở rồi rẽ luôn vào một ngõ ngay cạnh đó, đi sang phố khác. Anh đi một mạch, không hề ngoái đầu lại. Trong cái dáng vội vã như một người chạy trốn, Sơn đi mà hình như cũng không biết sẽ đi đâu...

Không biết Sơn đã đi như thế được bao lâu? Khi mặt trời đã gần đứng bóng, anh dừng lại ở một vườn hoa nhỏ và ngồi xuống chiếc ghế đá đặt dưới bóng mát của một cây bằng lăng với những chùm hoa tím đang đong đưa. Anh nhắm mắt, tựa lưng vào gốc cây đen xì vì kiệt sức.

“Thế là hết” - Ý nghĩ ấy cứ lờn vờn trong tâm trí đang rối bời của anh

như một điệp khúc quái dị. Dường như số phận đang cố tình trêu chọc anh. Trong tất cả những điều bất ngờ từ sau khi được trở về, lại thêm một bất ngờ tệ hại: Kim Anh đã lấy chồng! Và chỉ một chút nữa anh đã trở thành người lái xe thuê cho vợ chồng người yêu cũ của mình! Sau tất cả những đòn nghiệt ngã của số phận, có lẽ đây là đòn dữ dội nhất. Nó đánh gục hoàn toàn ý chí của anh. Biết đi đâu, về đâu giữa cuộc sống này - cái cuộc sống dường như đã quay lưng lại, đã đoạn tuyệt với những con người như anh.

Son ngửa mặt, đắm đắm nhìn lên những tảng mây trắng đang bồng bềnh trôi giữa những tán lá. Những tảng mây vô tư và vô tâm! Giống như chúng, anh cũng đang trôi dạt trong cuộc đời vô định mà không thể biết được nơi dừng chân là ở phương trời nào.

Những làn gió lao xao thổi tới. Một đôi cánh hoa tím buồn bã rơi xuống vai Sơn. Những làn gió còn đưa tới lời bài hát đang vang vọng ra từ một xe hàng rong vừa lướt qua: *"Chuyện tình của tôi tan vỡ từ lâu rồi, tưởng không bao giờ còn nhớ. Nhưng bỗng một hôm trên đường ra phố thị, tôi gặp người yêu ngày nào"...*

Son đưa hai tay lên bịt chặt lấy tai. Sau đó, anh vùng đứng dậy. Anh đi như chạy trốn. Nói đúng hơn, anh đang chạy trốn khỏi nỗi đau đớn, vò xé của chính mình...

(Còn tiếp)

Đức Dũng